

РЕШЕНИЕ

№ 4474

гр. София, 04.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 27.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **4492** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 38 ал. 6 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Производството е образувано по жалба на Националната агенция по приходите (НАП) – централно управление срещу решение № 146/2012 от 03.04.2013г. на Комисията за защита на личните данни, с което е уважена жалба с рег. № 146 от 27.06.2012г. от Р. Р. П. от [населено място] срещу НАП и с което на НАП е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лв. на основание чл. 10 ал.1 т. 7, чл. 38 ал. 2 и чл. 42 ал. 9 от ЗЗЛД, в качеството му на администратор на лични данни за нарушение на чл. 23 ал. 1 от ЗЗЛД.

В жалбата си жалбоподателя твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, поради това, че не са взети предвид и обсъдени всички доводи за наличие на предприети технически и организационни мерки за защита на личните данни от неправомерен достъп. Към жалбата са приложени утвърдени от изпълнителния директор на НАП Вътрешни правила за мерките и средствата за защита на личните данни, обработвани в НАП и реда на движение на преписки и заявяване на регистри; утвърдени от изпълнителния директор на агенцията стандартни профили за достъп до АИС за служителите на определени структури; утвърдена от изпълнителния директор на НАП политика по информационна сигурност; утвърдени от изпълнителния директор на НАП правила за правата и задълженията на потребителите, ползващи информационни активи, за достъпа до тях, за ползването на електронната поща, за ползване на мрежови файлови ресурси, за определяне на лице по защита на личните

данни, както и заповед за уволнение на служителя, предоставил неправомерно личните данни на заинтересованата страна на трето лице. Посочените документи според жалбоподателя доказват, че същият е изпълнил задължението си по чл. 23, ал.1 от ЗЗЛД. Оспорва се и размера на наложената санкция като се сочи, че „степената на обществено доверие” не е утежняващо обстоятелство, което да служи за мотив за налагане на санкция в по-висок размер. Освен това наказанието следва да се наложи на виновното лице, а не на администратора на лични данни съобразно диспозитива на санкционната норма на чл. 42, ал.9 от ЗЗЛД. Иска се от съда да отмени оспореното решение.

Ответникът по жалбата Комисията за защита на личните данни, с придружително писмо изпраща административната преписка, но не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна Р. Р. П. не изразява становище по жалбата.

Жалбата е подадена в срок, от страна - адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Воден от гореизложеното настоящият състав намира, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 41 състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

Р. П. сезира КЗЛД с жалба, в която твърди, че НАП неправомерно обработва личните му данни като ги предоставя без правно основание на трети лица. В този смисъл в съз на 25.06.2012г. по гр.д. 1917/12г., СРС, Брачна колегия, 91 състав за упражняване на родителски права и издръжка на сина му А. П., майката Л. Н. предоставя копие на справка – данни от ТД на НАП – Л. за осигуряване на жалбоподателя по ЕГН за доходите му за последните 3 години. По делото е приложено копие от цитираната справка (л.55), от която е видно, че същата е неподписана и не е ясно от кого изхожда. П. твърди, че не притежава персонален код за достъп до електронни услуги на НАП и не може да извърши приложената справка, което се потвърждава и от писмо на изпълнителния директор на НАП на л.99 и 100. Майката на сина му – Л. Н. е представила пред КЗЛД становище (л.64), от което е видно, че за да защити правата на детето си на основание чл.17, ал.1, т.7 от ДОПК е подала официално заявление до директора на офис Л. на ТД С. на 27.04.2012г. и въз основа на него е получила приложената разпечатка за доходите на заинтересованата страна в писмо, пликът от който е на л.81. Тази разпечатка не е приета като доказателство от съда, но на лицето е издадено съдебно удостоверение, въз основа на което да се снабди с друго такова от НАП със същата информация.

По делото е приложено цитираното заявление (л.91), както и отговор от съответния офис на НАП в Л. от 02.05.2012г. относно невъзможност за предоставяне на исканата информация по отношение на Н. Х. Н.. Не е представен такъв изричен отказ по отношение на Р. Р. П.. С писмо на директора на офис „Л.” на л. 137 се сочи, че с пликът на л. 81 е изпратен отказа за предоставяне на информация, а не цитираната справка.

Същевременно от жалбата и становищата пред КЗЛД изпълнителният директор не спори, че цитираната по-горе справка е издадена от служител на НАП. Нещо повече, в резултат на служебна проверка същият е издирен и дисциплинарно уволнен. От изложеното следва, че НАП признава извършеното от нейния служител нарушение.

С протокол № 3 от 30.01.2013г. на КЗЛД жалбата на Р. П. е приета за допустима и е

насрочена за разглеждане в открито заседание на комисията на 20.03.2013г.

На посочената дата е разгледана жалбата, както и депозираните от другите участници в производството лица като за заседанието е съставен протокол № 10 от 20 и 21.03.2013г. В протокола е обективизирано и направеното обсъждане от членовете на комисията и предложение за решение, като комисията е взела решение с 3 гласа „за“ да се уважи жалбата и да бъдат наложени санкции на жалбоподателя в това производство.

Въз основа на горното е издадено оспореното в това производство решение на комисията за защита на личните данни.

При така изложената фактическа обстановка, съдът счита жалбата за частично основателна, по съображенията изложени по - долу.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав установи, че оспореното решение е издадено от компетентен орган – Комисията за защита на личните данни - в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 38 ал. 2 от ЗЗЛД. Според определението на чл. 6, ал. 1 от ЗЗЛД Комисията за защита на личните данни, е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон. Тази своя функция Комисията осъществява упражнявайки предоставени от закона правомощия посочени в чл. 10, ал. 1 от ЗЗЛД. Комисията осъществява цялостен контрол за спазване на нормативните актове в областта на защита на личните данни - чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЗЛД. Този административен орган е оправомощен и да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон - чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД. Когато Комисията е сезирана с жалба от физическо лице, което твърди, че са му нарушени правата по ЗЗЛД, тя се произнася, съгласно чл. 38, ал. 2 с решение, какъвто е конкретният случай. Съгласно дадените от закона в този случай правомощия тя постановява решение, с което може да се произнесе в следния смисъл: а/ да даде задължителни предписания, б/ да определи срок за отстраняване на нарушението и в/да наложи административно наказание. Административните наказания, които могат да бъдат наложени по ЗЗЛД от компетентните органи, съгласно чл. 42 от ЗЗЛД са два вида: имуществена санкция или глоба. Видът и размерът на наказанието зависи от това дали администраторът е юридическо или физическо лице /чл. 3, ал. 1 от ЗЗЛД/ и какво е извършеното нарушение.

В конкретния случай на жалбоподателя е наложена имуществена санкция за констатирано нарушение на чл.23, ал.1 от ЗЗЛД. Съгласно тази разпоредба администраторът на лични данни предприема необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните от случайно или незаконно унищожаване, или от случайна загуба, от неправомерен достъп, изменение или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване. Администраторът на лични данни определя срокове за провеждане на периодични прегледи относно необходимостта от обработване на данните, както и за заличаване на личните данни. Мерките следва да са съобразени със съвременните технологични постижения и осигуряват ниво на защита, което съответства на рисковете, свързани с

обработването, и на естеството на данните, които трябва да бъдат защитени.

В случая е безспорно, че жалбоподателят е предприел такива мерки, което е видно от доказателствата, приложени в производството пред КЗЛД и в съдебното производство. Според КЗЛД тези мерки са се оказали неефективни след като въпреки тях са предоставени неправомерно личните данни на заинтересованата страна на трето лице. Жалбоподателят не оспорва, че това е станало от негов служител. Неоснователно е възражението, че КЗЛД не е взела предвид и не е обсъдила всички доводи на НАП в тази посока. Напротив, същите са взети предвид, като видно от мотивите на оспореното решение е, че нарушението се състои не изобщо в липсата на мерки по чл.23, ал.1 от ЗЗЛД, а в тяхната неадекватност и неефикасност в съответствие с чл.23, ал.3 от същия закон. Отговорен за това нарушение е администраторът на лични данни, а не обработващият ги негов служител по арг. от чл.3, ал.4 от ЗЗЛД, поради което правилно е ангажирана отговорността на жалбоподателя по чл. 42, ал.9 от ЗЗЛД.

Съгласно чл.42, ал.9 от ЗЗЛД за други нарушения по този закон виновните лица се наказват с глоба или с имуществена санкция от 500 до 5000 лв. Съдът счита за основателно възражението на жалбоподателя за това, че незаконосъобразно му е наложена санкция в максималния размер. Като мотив за така определената санкция КЗЛД е посочила, че нарушението е извършено от институция, чиято дейност следва да се ползва с най-високо обществено доверие. Административният орган не е посочил други подобни нарушения на жалбоподателя, нито е взел предвид, че същият признава, че негов служител е осъществил неправомерното предоставяне на лични данни, издирил го е и е предприел съответните мерки за недопускането му в бъдеще. Във връзка с горното съдът намира, че следва да се намали наложената санкция до минималния размер на предвиденото в чл. 42 ал. 9 от ЗЗЛД.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ, по жалба на Националната агенция по приходите – централно управление Решение № 146/2012 от 03.04.2013г. на Комисията за защита на личните данни, В ЧАСТТА относно наложена имуществена санкция в размер на 5000 лв. на основание чл. 42 ал. 9 от ЗЗЛД за нарушение на чл. 23 ал. 1 от ЗЗЛД, КАТО НАМАЛЯВА РАЗМЕРА ѝ НА 500 /ПЕТСТОТИН/ ЛЕВА.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Националната агенция по приходите – централно управление против Решение № 146/2012 от 03.04.2013г. на Комисията за защита на личните данни в останалата ѝ част.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: